

ÁLDOZÓCSÜÖRTÖK

1949. május 27.

Apostolok cselekedetei 1: 1-11.

Kedves testvéreim!

A tegnapi áldozócsüörtöki ünnepre gondolva, hogy ezt a hétköznapi nyilvánított ünnepet valami módon mégis megüljük, megszakítom a Lukács evangéliumával való foglalkozást és szeretnék áldozócsüörtök ünnepének a fényénél keresztyén életünkről beszélni és keresve ennek az ünnepnek az értelmét, szeretném, hogyha az a fény, amely áldozócsüörtöknek a tartalmából, a jellegéből ránk árad, csakugyan be is világítaná a mi életünket. Nem hiszek abban, hogy valami különös erő áradna ezekből az ünnepekből, mert hiszen a Szentírás szerint egyik nap olyan, mint a másik. Ámde sok áldás áradhat abból, hogy visszaemlékezünk a mi Urunk Jézus Krisztusnak az életére, nagy eseményeire és ezeknek az eseményeknek a fényében vizsgáljuk a magunk életét és nem megvizsgáljuk a mi viszonyunkat az örökkévalósághoz. És ettől a vizsgálattól, melyben az örökkévaló Istennek a dicsőségét kutatjuk, akarjuk kitapasztalni, várok én sokat. Mi nem leszünk azzal szegényebbek, hogy ha áldozócsüörtököt akárki is hétköznapi nyilvánítja, mert azon, ami történt, ünnepnapnak marad. Nézzük meg ennek az ünnepnek az értelmét.

A mi Urunk Jézus Krisztus mennybemenetelének ünnepe. Sokkal többet szoktuk hallani Jézus feltámadásának ünnepét, mint a mennybemenetel ünnepét és ez nem is jogtalan, mert az Úr Jézusnak a feltámadás volt tulajdonképpen a kiindulópont azon a felfelé vivő úton, amelyen Jézus a halál gyengeségéből és tehetetlenségéből felemelkedett újra az isteni hatalomra és ez az isteni hatalomra való felemelkedés éppen áldozócsüörtök tárgya. A halálnak az erejét a húsvét törte meg, de a halálon aratott győzelemnek a teljes kifejezése Jézus számára mégis csak áldozócsüörtök volt. Ahova Ő áldozócsüörtökön felemelkedett, az a legmagasabb volt. Annál feljebb, magasabbra nem viszi. És éppen ezért, mert itt a csúcsot érte el, kell minékünk úgy tekinteni áldozócsüörtököt, mint Jézussal együtt a mi győzelmi ünnepünket is. Mert ha Ő egyszer elhagyta az eget, hogy magára öltse a mi testünket, húsunkat, ha Ő egyszer megosztotta velünk sorsunkat, gyengeségünket és halálunkat, akkor oda utat készített azoknak, akiket itt a földön Magáévá tett és éppen ezért áldozócsüörtöknek a győzelme a mi győzelmünk is. Áldozócsüörtököt tehát nem szabad úgy tekintenünk, mint egy, a mi sorsunktól elkülönített történetet, amelyhez nekünk kevés közünk van; és csak Jézusra vonatkozik, Ő akkor jól járt, mert felemeltetett magas polcra. Attól az időtől fogva,

hogy Jézus alászállott a maga isteni magasságából, a mi sorsunk úgy összeforrt Vele, úgy össze-nőtt a názáreti Jézussal, hogy mi soha többé egymástól elválaszthatók nem vagyunk. Ezzel a szemmel, ezzel az elgondolással kell nekünk áldozócsütörtökre néznünk. Hát mi is történt ezen az áldozócsütörtökön?

Jézus kiment a tanítványokkal az Olajfák hegyére. 40 napon át mutatta magát nekik feltámadása után és azon a 40 napon át a tanítványai sokszor voltak együtt Vele; időnként eltűnt, majd ismét megjelent nekik, láthatták Őt, megfoghatták a testét, mint ahogy Tamást erre felszólította, látták, hogy vele együtt eszik, hogy nem valami túlvilági tünemény, kísértet, hanem hús és valóságos test, valóságos ember. 40 napon keresztül láthatták az Urat és nemcsak látták, megmutatták nekik ezt a jelenséget, hanem újra beszéltek Vele, hallották a hangját, a szavát és ők is kérdezték Őt. 40 napon keresztül együtt voltak az Úrral és mégis ez az együttlét más volt, mint a korábbi együttlét három esztendőn keresztül, mert köztük ott volt az a nagy különbség, amelyet Jézus Krisztusnak a feltámadás jelentett, mert amikor Jézus azt mondta Mária Magdalénának, ne tarts vissza, ne érints engem, ezzel azt fejezte ki, hogy nem idevaló vagyok, útban vagyok és többé a földi élet számára kapható nem vagyok. Ezt érezték a tanítványok, ezt a különbséget Jézus és maguk között és éppen azért valami távolság volt köztük, amit nem egészen értettek, s lassan oda jutottak, hogy felfedezték Benne Isten Fiát; lassan, lassan Fülöp előtt nyilvánvaló lett az a szava, hogy aki Engem lát, látta az Atyát, és egészen közel érezték magukhoz. Voltak esetek, ami Péter életében történt, „*Uram eredj el tőlem, mert bűnös ember vagyok*”, és ezt Péter még jobban érezte akkor, amikor megtagadta Jézust és az Ő fájdalmas tekintetét látta rászégeződni a főpap házában. Addig is volt köztük és Jézus között valami megérthetetlen, átláthatatlan különbség és távolság. Hogy ez a távolság most megnőtt, mióta feltámadott, nem értették. Érezték, hogy egy másik világba tartozik. De ha azt a távolságot érezték is maguk és az Úr Jézus között, ez a távolság csak azt jelentette, hogy az, Aki a szívüknek második fele volt, Akit úgy szerettek, mint embert soha nem szeretett senki, az a Jézus számukra azt jelentette, hogy lehetőségek nyíltak meg, amelyekre soha nem gondoltak azelőtt. Egy felsőbb világhoz tartoznak, ezt érezték. Ahhoz a világhoz tartoznak, amely világba tartozott az az Úr, Aki időnként megjelent nekik és Akit dicső testben láttak maguk között. Valahogy, ha Jézus távolabb is jutott tőlük, valahogy mégis ők maguk is emelkedtek egy még át nem látott, meg nem értett csodálatos magasságba; oda tartoztak, de nem ismerték azt a helyet, ahová tartoztak. Mint ahogy Pál is mondta később a filippibelieknek, hogy a mi polgárságunk a mennyben van. Hogy mi az Úr Jézussal együtt áthelyeztettünk a mennyei vidékekre. Egy ígéret, egy biztosítás vagy biztos és rendíthetetlen tudat arról, hogy nem ide tartozunk többé és mégis

valami megfoghatatlan, valami homályos, sejtelmes dolog, amely nem bomlott még ki előttük és amelyet nem ismertek meg. Így voltak 40 napon keresztül Jézussal együtt és a lelkük egy csodálatos feszültségben élt, amely széthúzta őket; odatartoztak ebbe a világba és mégis egy másik világba tartoztak bele, érezték magukat, ezzel a Jézussal együtt, Aki újra velük volt és mégsem tudták egészen magukénak tekinteni már.

Nos, ez a feszültség, ez a rejtély talált egy bizonyos megoldást áldozócsütörtökön, akkor, amikor Jézus kivitte őket az Olajfák hegyére és együtt járt velük, mint ahogy együtt ment az emmausi tanítványokkal és beszélt velük. Ezen az utolsó napon még parancsolatot is adott nekik és azt mondta: *Elmenvén tanítványokká téve minden népeket, tanítva és megkeresztelve őket.* S egyszer csak búcsú nélkül, anélkül, hogy elkészültek volna rá, az Úr emelkedni kezdett magasabbra és magasabbra és ők álltak némán utána tekintve és nem értették, hogy mi történik. Amint mind távolabb került tőlük, közójük került egy fehér felhő és ők még mindig ott álltak, mint akik rabul vannak ejtve, akik ne tudják levenni szemüket arról a helyről, ahol valaki eltávozott tőlük. Keresték azt, amit elveszítettek, mikor két angyal felrázta őket ebből a szemlélődésből és azt mondta: „*mit álltok itt galileabeli férfiak.*” Galileabeli férfiak, semmi más, szinte semmi más viszonynak az említése, mely őket Jézushoz fűzte volna. Galileabeli férfiak. Akik tehát ide tartoznak ehhez a földhöz, ennek a földnek egy kicsiny országához, annak az országnak egy jelentéktelen tartományához, ahhoz a tartományhoz, amelyről egyszer Nátánáel azt mondta: *származhat-e Galileából valami jó; a pogányok Galileájából.* Galileabeli férfiak, mit álltok itt nézvén a mennybe és újra lehozta őket a földre. De az a szó, amit az angyal mondott; úgy jön el, amint elmenni láttátok, hogy Jézus csak egy időre ment el és újra megjelenik egyszer, ez elég volt útravalónak az útra, melyen mentek, mert az út most nem volt más, mint közeledés ahhoz az időponthoz, amikor a fehér felhő újra feltűnik az égen, amikor egyszer előjön az a csodálatos jelenség és szemünk újra találkozni fog Annak szemével és azután találkozni fognak Vele. Jézus búcsú nélküli ment el, mint olyan valaki, aki csak átszalad valahová, hogy azután visszatérjen hamar, és evvel fejezte ki azt, amit már korábban mondott nekik: *mindennap veletek vagyok, nem megyek el tőletek,* csak az összeköttetés módja változott meg, Jézus itt maradt köztünk, nem látjuk Őt, de ez csak annyit jelent, hogy vakok vagyunk, nem látjuk a szellemvilágot, amely köztünk van és nincs távol, nincs messze tőlünk és itt van velünk az Úr Jézus is. – Ez az áldozócsütörtöknek az igazsága. Már pedig ez az igazság az, hogy Jézus nem távozott el, csak éppen elfedte a felhős nincs messze, nem kellett búcsút vennie. Valóság az, amit mondott:

Én mindennap veletek leszek; áldozócsüörtöknek ez a valósága egész keresztyén életünknek olyan fényt ad, hogy abban másképp nem járhatunk mintha ezt a mécset, világító lámpást nem kaptuk volna utunkra. Éppen azért áldozócsüörtök fényében megváltozott a látásunk, másképp járunk nézünk, mint a többi ember, azért áldozócsüörtök a mi számunkra soha hétköznapi nem lehet.

Áldozócsüörtökön Jézus körülményeiben egy nagy változás történt, ez a változás az volt, hogy felment az Atyához és leült az Ő királyi trónusára; ez volt az az út, amit a tanítványoktól elszakadva meg kellett tenni. Hogy hol van ez a trónterem, hogy milyen benne a trónus, hogy milyenek azok a lények, akik ott vannak a trónteremben, arról valamit a Jelenések könyvében olvasunk. De csak képekben látjuk, csak tükörben, nem a valóságot, hanem jelképeket, valóságban ezt a csodálatos tróntermet mi még nem láthatjuk. Jézusnak az életében azonban ez a nagy változás, hogy ott ül az Atyjának királyi trónján. Tudjuk, hogy nem lehet földi trónszékre gondolni; nem tudjuk elképzelni azt a helyet, ahol Jézus lakik. De nem is szükséges, hogy mi ismerjük és lássuk, számunkra a hit a fontos, Jézus egész világ felett uralkodik, mint valóság, Ő az uraknak Ura, királyoknak Királya. Hogy ha valóság volt, hogy a tanítványok szeme láttára felemelkedett és eltávozott, ha a tanítványok akkor ott voltak tényleg az Olajfák hegyén és Jézus velük volt és úgy távozott ez tőlük a magasba; ha valóság volt, amit a két angyal mondott, amikor eltűnt a szemük elől, akkor éppen olyan megfogható, biztos valóság az is, hogy aki értünk a keresztfán meghalt, értünk semmit sem tagadott meg, az a Jézus mindenek felett uralkodik és hatalmasabb mindenkinél. - Ez az áldozócsüörtöki igazság. Ha pedig Ő mindenkinél hatalmasabb és ugyanaz, aki itt, ezen a földön együtt járt a tanítványokkal, azt jelenti, hogy most is itt van, mint mikor testben itt járt a földön. Tehát, ha mi szólunk, Ő meghallja és beszélhetünk Vele úgy, mint mással. És ha imára nyílik az ajkunk, úgy beszélünk Vele, mintha magunk előtt látnánk Őt, mint ahogy beszélt vele Péter akkor, mikor azt kérdezte tőle Jézus: *Simon Jónának fia szeretsz-é, vagy kedvelsz-é engem?* Úgy beszélünk Vele, mint ahogy beszéltek Vele az apostolok akkor, amikor megjelent feltámadása után és úgy imádkozunk, hogy tudjuk azt, hogy Jézus előtt vagyunk. Ez annyit jelent, hogy mély alázattal és tisztelettel, remegő szívvel borulunk le Előtte a földre és úgy beszélünk Vele, ahogy nagy királyokkal szokás, mindenható királlyal és mégis a mi tiszteletünkbe belekeveredik valami, amit földi királyok irányában nem érzünk soha, valami, szeretet, amelyet csak ahhoz érezhetünk, aki legközelebb áll hozzánk a földön, tehát jóbarát iránt. Leborulunk Előtte, nem látjuk, de tudjuk, hogy itt van, de tudjuk, hogy hallgat és amit szólunk hozzá, az a szívünk mélyéből jön, mint meggyőződés, csak azt vihetjük Eléje.

Áldozócsütörtök fényében megtanulunk igazán imádkozni, mert a hanyag imádkozás, mellyel imádkozni szoktak, nem felfelé megy, hanem szétterjed itt a földön és beszélünk azokhoz, akik köztünk ülnek és prédikációt tartunk, vagy éppen mutatjuk a mi kegyességünket; ez felségsértés, Istenkáromlás. Azért áldozócsütörtök arra tanít bennünket, hogy akik imádkozunk, a Király előtt leboruljunk és úgy beszéljünk Hozzá, mint aki elfogad bennünket és mint alattvalók, barátok és testvérek, s ezt a világosságot köszönhetjük áldozócsütörtökének. De nemcsak ezt, áldozócsütörtök mást is jelent számunkra. Azt jelenti, hogy ezen a napon Jézus még egyszer lelkére kötötte tanítványainak, el ne menjetek Jeruzsálemből, hanem ott várják meg az Atya ígését, amelyet Ő is többször megígért az apostoloknak. Az Atya megígérte *Jóel próféta által tett ígéréteben, hogy az Ő Szelleméből kitölt minden testre és ennek az isteni Szellemnek a hatalmában fognak járni* azok, akikre rászáll az Isten ereje. És a félénk tanítványok ott maradtak Jeruzsálemben, imádkoztak együtt 10 napon keresztül és várták, hogy az ígélet teljesüljön. Jézus megígérte és ők tudták, hogy nem hiába imádkoznak és 10 nap múlva megrendült a föld, a felházat zúgó szél töltötte be az egész várost, a sokaság egybegyült keresni a csodát, nem értve a vihart, amely támadt és akkor látta a sokaság a tanítványokat előjönni a zárt ajtók mögül s a félénk, egyszerű emberek bizonyosságot tettek csodálatos dolgokról, amelyek történtek, a názáreti Jézusról, akit megfeszítettek, aki feltámadott és aki él, Nos, ez is hozzátartozik az áldozócsütörtökhöz.

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”